

UZASADNIENIE

M. G. oskarżono o to, że:

1. w okresie od stycznia 2013 r. do marca 2014 r. w Ż. województwa (...) założył, a następnie kierował działalnością zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych opisanych w art. 54 § 1 k.k.s., 63 § 2 k.k.s. oraz 65 § 1 k.k.s., polegających na przywożeniu na teren kraju nabytych przez niego, S. K. (1), J. K. oraz S. K. (2) wyrobów akcyzowych w postaci suszu tytoniowego bez ich uprzedniego oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, zbywaniu tych wyrobów na terenie kraju i uchylaniu się od opodatkowania poprzez nieskładanie deklaracji podatkowych i niewpłacaniu należnej akcyzy wielkiej wartości; tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 i 3 k.k.;

2. w okresie od stycznia 2013 r. do marca 2014 r. w Ż., K. i Z., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu tego samego zamiaru, działając w zorganizowanej grupie, wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), J. K., oraz S. K. (2) uchylał się od opodatkowania nie składając deklaracji Naczelnikowi Urzędu Celnego w Z. związanych z nabyciem wewnątrzwspólnotowym wyrobów akcyzowych w postaci suszu tytoniowego w łącznej ilości 872.843,2 kg narażając na uszczuplenie podatek akcyzowy wielkiej wartości w łącznej wysokości 383.476.487 zł w ten sposób, że wbrew przepisom ustawy z dnia 8 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym przywoził na teren kraju nabyte w Bułgarii w wyniku nabycia wewnątrzwspólnotowego poza procedurą poboru akcyzy wyroby akcyzowe w postaci suszu tytoniowego bez ich uprzedniego oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, a następnie nie ujawnił faktu nabycia tych wyrobów wobec finansowych organów podatkowych nie składając deklaracji podatkowych i nie wpłacając należnego podatku akcyzowego oraz w okresie od dnia 1 sierpnia do dnia 18 września 2013 r. wystawił w sposób nierzetelny 43 faktury sprzedaży suszu w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod nazwą (...) na rzecz (...), które w sposób niezgodny ze stanem rzeczywistym stwierdzały sprzedaż suszu tytoniowego; tj. o przestępstwo z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

S. K. (1) oskarżono o to, że:

3. w okresie od stycznia 2013 r. do marca 2014 r. w Ż. województwa (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych opisanych w art. 54 § 1 k.k.s., 63 § 2 k.k.s. oraz 65 § 1 k.k.s., polegających na przywożeniu na teren kraju nabytych przez niego oraz M. G., J. K. oraz S. K. (2) wyrobów akcyzowych w postaci suszu tytoniowego bez ich uprzedniego oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, zbywaniu tych wyrobów na terenie kraju i uchylaniu się od opodatkowania poprzez nieskładanie deklaracji podatkowych i niewpłacaniu należnej akcyzy wielkiej wartości;

4. w okresie od stycznia 2013 r. do marca 2014 r. w Ż., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu tego samego zamiaru, działając w zorganizowanej grupie, wspólnie i w porozumieniu z M. G., J. K. oraz S. K. (2) uchylał się od opodatkowania nie składając deklaracji Naczelnikowi Urzędu Celnego w Z. związanych z nabyciem wewnątrzwspólnotowym wyrobów akcyzowych w postaci suszu tytoniowego w łącznej ilości 872.843,2 kg narażając na uszczuplenie podatek akcyzowy wielkiej wartości w łącznej wysokości 383.476.487 zł w ten sposób, że wbrew przepisom ustawy z dnia 8 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym przywoził na teren kraju nabyte w Bułgarii w wyniku nabycia wewnątrzwspólnotowego poza procedurą poboru akcyzy wyroby akcyzowe w postaci suszu tytoniowego bez ich uprzedniego oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, a następnie nie ujawnił faktu nabycia tych wyrobów wobec finansowych organów podatkowych nie składając deklaracji podatkowych i nie wpłacając należnego podatku akcyzowego; tj. o przestępstwo z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

J. K. oskarżono o to, że:

5. w okresie od stycznia 2013 r. do marca 2014 r. w Ż. województwa (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych opisanych w art. 54 § 1 k.k.s., 63 § 2 k.k.s. oraz 65 § 1 k.k.s., polegających na przywożeniu na teren kraju wyrobów akcyzowych w postaci suszu tytoniowego bez ich uprzedniego oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, zbywaniu tych wyrobów na terenie kraju i uchylaniu się od

opodatkowania poprzez nieskładanie deklaracji podatkowych i niewpłacaniu należnej akcyzy wielkiej wartości; tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

6. w okresie od czerwca 2013 r. do stycznia 2014 r. w Ż. i Z., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu tego samego zamiaru, działając w zorganizowanej grupie, wspólnie i w porozumieniu z M. G. i S. K. (1), uchylał się od opodatkowania nie składając deklaracji Naczelnikowi Urzędu Celnego w Z. związanych z nabyciem wewnątrzspółnotowym wyrobów akcyzowych w postaci suszu tytoniowego w łącznej ilości 230.080 kg narażając na uszczuplenie podatek akcyzowy wielkiej wartości w łącznej wysokości 100.498.944 zł w ten sposób, że wbrew przepisom ustawy z dnia 8 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod nazwą (...), przywoził na teren kraju nabyte w Bułgarii w wyniku nabycia wewnątrzspółnotowego poza procedurą poboru akcyzy wyroby akcyzowe w postaci suszu tytoniowego bez ich uprzedniego oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, a następnie nie ujawnił faktu nabycia tych wyrobów wobec finansowych organów podatkowych nie składając deklaracji podatkowych i nie wpłacając należnego podatku akcyzowego; tj. o przestępstwo z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

S. K. (2) oskarżono o to, że:

7. w okresie od stycznia do marca 2014 r. w Ż. i w Z., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu tego samego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. G. i S. K. (1), uchylał się od opodatkowania nie składając deklaracji Naczelnikowi Urzędu Celnego w Z. związanych z nabyciem wewnątrzspółnotowym wyrobów akcyzowych w postaci suszu tytoniowego w łącznej ilości 101.583,20 kg narażając na uszczuplenie podatek akcyzowy wielkiej wartości w łącznej wysokości 46.590.119 zł w ten sposób, że wbrew przepisom ustawy z dnia 8 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod nazwą Firma Budowlana (...) przywoził na teren kraju nabyte w Bułgarii w wyniku nabycia wewnątrzspółnotowego poza procedurą poboru akcyzy wyroby akcyzowe w postaci suszu tytoniowego bez ich uprzedniego oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, a następnie nie ujawnił faktu nabycia tych wyrobów wobec finansowych organów podatkowych nie składając deklaracji podatkowych i nie wpłacił należnego podatku akcyzowego; tj. o przestępstwo z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

R. N. oskarżono o to, że:

8. w okresie od stycznia 2013 r. do marca 2014 r. w Ż. województwa (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych opisanych w art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1 k.k.s. 54 § 1 k.k.s., oraz w art. 62 § 1 i art. 65 § 1 k.k.s., polegających na przywożeniu na teren kraju nabytych w wyniku nabycia wewnątrzspółnotowego wyrobów akcyzowych w postaci suszu tytoniowego, w stosunku do którego zakończono procedurę zawieszenia poboru akcyzy, bez jego uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy, uchylaniu się od opodatkowania poprzez nieskładanie deklaracji podatkowych oraz niewystawianiu wbrew obowiązkowi faktur VAT w związku ze sprzedażą suszu tytoniowego oraz przewożeniu i zbywaniu na terenie kraju tych wyrobów, przy czym jego rola polegała na rozładunku przywiezionych na teren kraju wyrobów akcyzowych oraz ich przewożeniu do nabywców suszu tytoniowego,

IX. w okresie od stycznia 2013 r. do marca 2014 r. w Ż. i K., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, działając w zorganizowanej grupie uczestniczył w rozładunku a następnie przewożąc na terenie kraju pomagał w zbyciu wyrobów akcyzowych stanowiących przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 2 k.k.s. sprowadzonych na teren kraju przez firmy zarejestrowane na nazwiska M. G., S. K. (1), J. K. oraz S. K. (2), których działania doprowadziły do uszczuplenia podatku akcyzowego dużej wartości w wysokości 383.476.487 zł; tj. o przestępstwo z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Wydany w sprawie II K 106/15 wyrokiem z dnia 9 maja 2018 roku Sąd Okręgowy w Zielonej Górze:

I. oskarżonego **M. G.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 i 3 kk i za to na podstawie art. 258 § 3 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności,

II. oskarżonego M. G. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 2, z tym ustaleniem, iż łączna ilość suszu tytoniowego wynosiła 921.260 kg, a łączna wysokość narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego wynosiła 405.673.368 zł., zaś łączna ilość wystawionych w sposób nierzetelny faktur w nieustalonym bliżej okresie 2013 r. wynosiła 53, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 1 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z dnia 15 grudnia 2016 r. poz. 2024) w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s., art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierza mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 500 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 złotych,

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s., art. 39 § 1 i 2 k.k.s. złączył orzeczone wobec oskarżonego M. G. w punktach I – II części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności,

IV. oskarżonego **S. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 3, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. przy czym jego rola polegała na rozładunku suszu tytoniowego, przekazywaniu suszu tytoniowego dalszym nabywcom, dokonywaniu zakupu suszu tytoniowego, zastępowaniu M. G. w kontaktach z osobami rozładowującymi towar, pomocy J. K. i S. K. (2) w rejestracji działalności gospodarczej, pomocy w dokonywaniu przelewów za zakupiony susz tytoniowy i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

V. oskarżonego S. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 4, z tym ustaleniem, iż łączna ilość suszu tytoniowego wynosiła 921.260 kg, a łączna wysokość narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego wynosiła 405.673.368 zł., stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s., art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 złotych,

VI. na podstawie art. 85 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 r., poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s., art. 39 § 1 i 2 k.k.s. złączył orzeczone wobec oskarżonego S. K. (1) w punktach IV – V części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,

VII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 r., poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 41a § 1 i 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. K. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby, oddając go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył S. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 31 lipca 2014 r. do dnia 27 sierpnia 2014 r.,

IX. oskarżonego **J. K.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 5, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., przy czym jego rola polegała na rozładunku suszu tytoniowego, a od czerwca 2013 r. również na dokonywaniu zakupu suszu tytoniowego, a data końcowa czynu to styczeń 2014 r. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 9 miesięcy pozbawienia wolności,

X. oskarżonego J. K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 6, łączna ilość suszu tytoniowego wynosiła 280.080 kg, a łączna wysokość narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego wynosiła 123.421.944 zł stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art.

6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s., art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych,

XI. na podstawie art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 r., poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s., art. 39 § 1 i 2 k.k.s. złączył orzeczone wobec oskarżonego J. K. w punktach IX – X części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył mu karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

XII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 r., poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 41a § 1 i 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. K. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby, oddając go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

XIII. oskarżonego **S. K. (2)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 7, z tym ustaleniem, iż łączna ilość suszu tytoniowego wynosiła 100.000 kg, a łączna wysokość narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego wynosiła 45.864.000 zł. stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s., art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych,

XIV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 r., poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. K. (2) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby,

XV. na podstawie art. 73 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. oddał oskarżonego S. K. (2) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

XVI. oskarżonego **R. N.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., przy czym jego rola polegała na rozładunku suszu tytoniowego, przekazywaniu suszu tytoniowego dalszym nabywcom i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XVII. oskarżonego R. N. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 9, z tym ustaleniem, iż uszczuplenie podatku akcyzowego dużej wartości wynosiło 405.673.368 zł., stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. i art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych,

XVIII. na podstawie art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 r., poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s., art. 39 § 1 i 2 k.k.s. złączył orzeczone wobec oskarżonego R. N. w punktach XVI – XVII części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XIX. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 r., poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 41a § 1 i 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. N. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, oddając go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

XX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył R. N. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 24 czerwca 2014 r. do dnia 25 czerwca 2014 r.,

XXI. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 5, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego M. G. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z jego udziałem w sprawie, w tym opłatę w kwocie 20.400 złotych,

XXII. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego S. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z jego udziałem w sprawie, w tym opłatę w kwocie 12.300 złotych,

XXIII. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego J. K. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 2.700 złotych, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalniając go od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa pozostałych kosztów sądowych,

XXIV. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego S. K. (2) na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 2.700 złotych, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalniając go od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa pozostałych kosztów sądowych,

XXV. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego R. N. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z jego udziałem w sprawie, w tym opłatę w kwocie 2.700 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Prokurator. Na podstawie art. 425 § 1, 2 i 3 k.p.k. oraz art. 444 § 1 k.p.k. zaskarżył orzeczenie na niekorzyść oskarżonych M. G. i S. K. (1) w części dotyczącej:

- orzeczenia o jednostkowej karze pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu M. G. za przestępstwo, którego popełnienia został uznany winnym w punkcie II części dyspozytywnej wyroku i orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności w punkcie III części dyspozytywnej wyroku;

- orzeczenia o jednostkowej karze pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu S. K. (1) za przestępstwo, którego popełnienia został uznany winnym w punkcie V części dyspozytywnej wyroku oraz orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności wymierzonej temu oskarżonemu w punkcie VI, a także zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności w punkcie VII części dyspozytywnej wyroku.

Wyrokowi zarzucił:

- rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu M. G. w punkcie II części dyspozytywnej wyroku za czyn z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 1 grudnia 2016 r. poz. 2024) w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. - w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności i kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu M. G. w punkcie III części dyspozytywnej wyroku, w stosunku do bardzo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości jego czynów i winy, będącą efektem nienależytego uwzględnienia wszystkich okoliczności obciążających wskutek czego zapadły wyrok nie osiągnie pożądanego celu zapobiegawczego i wychowawczego w stosunku do oskarżonego, a także nie zrealizuje potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa;

- rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu S. K. (1) w punkcie V części dyspozytywnej wyroku za czyn z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. - w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności (pkt VI) z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby (pkt VII), w stosunku do bardzo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości jego czynów, stopnia winy, rodzaju i rozmiaru popełnionych przestępstw i jego uprzedniej karalności, w skutek czego zapadły wyrok nie osiągnie pożądanych celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do oskarżonego, a także nie zrealizuje potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zażądał:

- zmiany powyższego wyroku w pkt. II części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie M. G. 5 lat pozbawienia wolności;

- zmiany powyższego wyroku w pkt. III części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie M. G. kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności;

- zmiany powyższego wyroku w pkt. V części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie S. K. (1) kary 5 lat pozbawienia wolności;

- zmiany powyższego wyroku w pkt. VI części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie S. K. (1) kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności;

- zmiany powyższego wyroku poprzez uchylenie pkt. VII części dyspozytywnej wyroku dotyczącego zawieszenia wykonania orzeczonej, wobec S. K. (1) kary pozbawienia wolności i oddania go pod dozór kuratora.

Obrońca adw. A. D. wnosząc apelację zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego **S. K. (1)** (tj. punkt IV, V, VI, VII, VIII, XXII części dyspozytywnej wyroku) na jego korzyść.

Zarzucił orzeczeniu:

- błędne ustalenie faktyczne, mające wpływ na treść wyroku, a to przyjęcie, że oskarżony S. K. (1) uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej oraz obejmował to swoją świadomością, podczas gdy analiza całego zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jego podstawie ustalenia, we wzajemnym ze sobą powiązaniu, przy uwzględniającej zasady doświadczenia życiowego krytyce zeznań obciążających oskarżonego M. G., prowadzą do wniosku, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion zarzucanego mu przestępstwa, gdyż działalność oskarżonego miała na celu jedynie osiągnięcie ekonomicznego zysku, nie zaś przestępstwa skarbowego;

- błędne ustalenie faktyczne, że oskarżony wprowadzał do obrotu towary akcyzowe, podczas gdy obrót mokrymi, nieodżyłowanymi liśćmi tytoniu w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r., ani po 1 stycznia 2014 r., wobec zaniechań definicyjnych ustawodawcy, nie mógł stanowić czynu zabronionego, a w konsekwencji przyjęcie, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego;

- w zakresie przestępstwa opisanego w punkcie 4 naruszenie prawa materialnego poprzez obrazę:

a. Art. 99a ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (w brzmieniu obowiązującym w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r.), a w konsekwencji obrazę:

i. art. 1 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 1 § 1 i 3 k.k.s.

ii. art. 63 § 2 k.k.s.

iii. art. 54 § 1 k.k.s.

iv. art. 37 pkt 1 i 5 k.k.s.

v. art. 258 § 1 k.k.

polegającą na przyjęciu, że oskarżony wprowadzał do obrotu towary akcyzowe i uszczuplał należności publicznoprawne, podczas gdy obrót mokrymi, nieodżyłowanymi liśćmi tytoniu w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r., ani po 1 stycznia 2014 r., wobec zaniechań definicyjnych ustawodawcy, nie mógł stanowić czynu zabronionego,, gdyż na gruncie odpowiedzialności karnej definicje suszu tytoniowego z 2013 r. i 2014 r. nie spełniały wymogów określoności;

b. art. 10 § 4 k.k.s. względnie art. 10 § 1 k.k.s., w sytuacji gdy czyn zabroniony z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. wymaga zamiaru bezpośredniego, który wobec wątpliwości co do definicji suszu tytoniowego powodował usprawiedliwioną nieświadomość karalności oraz usprawiedliwiony błąd co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego.

- błąd ustaleń faktycznych mający bezpośredni i istotny wpływ na treść wyroku, a to błąd braku dokonania ustalenia co do właściwości tytoniu (tj. wilgotności, jej stopnia; braku wilgotności), którym oskarżeni mieli obracać;

- błędne ustalenia faktyczne w zakresie ustalenia zamiaru bezpośredniego co do uchylania się od opodatkowania przez oskarżonego S. K. (1) i sprowadzania do kraju towarów akcyzowych, w sytuacji gdy istnieją wątpliwości co do definicji suszu tytoniowego, zaś definicja ta zmieniała się w 2013 r. i 2014 r., a także po nowelizacjach nie spełnia wymogów definicji realnej i regulującej, która mogłaby warunkować odpowiedzialność karną;

- naruszenie przepisów postępowania karnego, a to art. 410 k.p.k. w stopniu mającym wpływ na treść orzeczenia, poprzez uznanie mokrego, nieodżyłowanego tytoniu za towar akcyzowy, w sytuacji braku ustalenia, czy był to susz tytoniowy lub tytoń do palenia w rozumieniu ustawy o podatku akcyzowym w brzmieniu obowiązującym w 2013 r. oraz 2014 r.

- naruszenie przepisów postępowania karnego, a to art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. poprzez:

a. przyjęcie popełnienia czynów zabronionych w sposób zawiniony, wymagający represji karnej na podstawie zebranego na etapie postępowania przygotowawczego oraz jurysdykcyjnego materiału dowodowego, na skutek przekroczenia przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów (a to wyjaśnień oskarżonego S. K. (1), wyjaśnień oskarżonego M. G., zeznań świadka Z. S., zeznań świadka W. W. (1), zeznań świadka J. B., jak również załączonych do akt dokumentów) - podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego płyną wnioski odmienne, prowadzące do uznania, że mokre i nieodżyłowane liście tytoniowe nie nadają się do palenia i mogą fermentować, a zatem nie stanowiły i nie stanowią towaru akcyzowego;

b. deprecjonującą ocenę wyjaśnień oskarżonego S. K. (1), który dobrowolnie i obszernie podawał, że tytoń, który przyjeżdżał był mokry, a co najmniej bardzo wilgotny;

c. przedstawienie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szeregu orzeczeń judykatury administracyjnej wskazującej na wątpliwości interpretacyjne związane z pojęciem „suszu tytoniowego” jako towaru akcyzowego i nieuwzględnienie tychże, niedających się usunąć nawet przy wykorzystaniu dorobku judykatury, wątpliwości na korzyść oskarżonego na etapie przypisania winy i wymiaru kary; skoro zaś w sprawie istnieją elementarne wątpliwości, nie sposób przypisać winy S. K. (1);

- naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k. k. s. poprzez błędne naliczenie kwoty rzekomego uszczuplenia podatkowego w podatku akcyzowym z uwagi na brak bezprawnego działania oskarżonego w całości, a z ostrożności: błędne naliczenie za okres co najmniej od stycznia do grudnia 2013 r. z uwagi na brak możliwości zakwalifikowania mokrych, nieodżyłowanych liści tytoniu jako suszu tytoniowego.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego S. K. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego **M. G.** – adw. R. G. zaskarżył powyższy wyrok w całości co do czynu 1 i 2 oskarżonego M. G. na jego korzyść.

Rozstrzygnięciu zarzucił:

1. w zakresie obu czynów:

a) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 117 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 140 k.p.k. w zw. z art. 77 k.p.k., 399 § 1 k.p.k., 406 § 1 k.p.k. i 6 k.p.k. przez brak zawiadomienia obrońcy oskarżonego adw. R. G. o terminach rozprawy w dniach 22 marca 2018 r., 25 kwietnia 2018 r. i 9 maja 2018 r. i przeprowadzenie rozprawy w wymienionych terminach pod nieobecność obrońcy, skutkującą nieobecnością obrońcy na części rozprawy, w trakcie której Sąd uprzedził o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu (22 marca 2018 r.), zamknął przewód sądowy i udzielił głosu stronom (25 kwietnia 2018 r.), ogłosił wyrok (9 maja 2018 r.), w sytuacji gdy obrońca jako uprawniony do wzięcia udziału w rozprawie i nieobecny na terminie rozprawy w dniu 19 stycznia 2018 r. powinien zostać zawiadomiony o kolejnych terminach rozprawy, a brak dowodu prawidłowego zawiadomienia skutkuje niedopuszczalnością przeprowadzenia rozprawy i naruszeniem prawa oskarżonego do obrony w przypadku jej przeprowadzenia;

b) na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. przez sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego odmowę waloru wiarygodności wyjaśnieniom M. G. w zakresie braku świadomości nielegalności jego działalności gospodarczej oraz wyjaśnieniom S. K. (1) w zakresie informacji, które przekazywał mu M. G. na temat płacenia akcyzy, skutkującą błędnymi ustaleniami faktycznymi, że M. G. w sposób prawidłowy zinterpretował pojęcie „suchego tytoniu” i miał pełne przekonanie, iż popełnia przestępstwa, w sytuacji gdy:

- pojęcie „suchego tytoniu”, które stanowiło część definicji „suszu tytoniowego” w okresie pomiędzy 1 stycznia a 31 grudnia 2013 r. nie było zdefiniowane w ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, a orzecznictwo było niejednolite w zakresie wykładni pojęcia „suszu tytoniowego”, w związku z czym, oceniając materiał dowodowy w świetle zasad nullum crimen sine lege, dostatecznej określoności prawa, jak również zasad prawa podatkowego i doświadczenia życiowego, stwierdzić należy, że oskarżony w okresie od stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. działał w usprawiedliwionym błędzie co do karalności swoich czynów (art. 10 § 4 k.k.s. i art. 30 k.k.), gdyż nie można stawiać mu zarzutu, że mógł on w 2013 r. należycie rozpoznać treść normy prawnej i tym samym stwierdzić, czy sprowadzany przez niego tytoń stanowił wyrób akcyzowy;

c) na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 410 k.p.k. przez pominięcie istotnych okoliczności, że tytoń sprowadzany przez oskarżonego cechował się określonym stopniem wilgotności i że oskarżony nie był w temacie tytoniu, które to okoliczności wynikają z dowodów w postaci faktur zakupu tytoniu w Bułgarii, protokołów odbioru, listów przewozowych, zestawień transakcji, które Sąd uznał za wiarygodne oraz zeznań świadków Z. S. i W. W. (2) uznanych za wiarygodne w części, skutkującą błędnymi ustaleniami faktycznymi, że M. G. w sposób prawidłowy zinterpretował pojęcie suchego tytoniu i miał pełne przekonanie, iż popełnia przestępstwa, w sytuacji gdy oskarżony rozumiał pojęcie „suchego tytoniu” w sposób potoczny, dosłowny, co oznacza, że tytoń o wilgotności 13 + 1 % i 18 + 1 % był postrzegany przez oskarżonego jako mokry i tym samym nie stanowiący wyrobu akcyzowego, co potwierdzają zgromadzona dokumentacja dotycząca zakupu tytoniu oraz zeznania Z. S. i W. W. (1), z których wynika, że oskarżony nie orientował się w temacie tytoniu; co więcej z faktu ukończenia przez oskarżonego szkolenia w temacie obrotu tytoniem w 2012 r. (certyfikat) nie wynika, że rozumiał prawidłowo pojęcie „suchego tytoniu”;

d) na podstawie art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. błędne, niezgodne z dyrektywami sędziowskiego wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. nieuwzględnienie przez Sąd przy wymiarze kar jednostkowych właściwości i warunków

osobistych sprawy w postaci jego młodego wieku i ustabilizowanej sytuacji rodzinnej oraz dokonanie porównania kwot, które oskarżony przeznaczał na cele społeczne z kwotą podatku narażonego na uszczuplenie, skutkujące uznaniem, że adekwatne jest wymierzenie M. G. jednostkowych kar pozbawienia wolności w wymiarze 2 i 3 lat pozbawienia wolności, w sytuacji gdy M. G. w dacie przypisanych mu czynów miał 25 lat, a w dacie wyrokowania 30 lat, nie był uprzednio karany, ma ustabilizowane życie rodzinne, a fakt pomocy społeczności lokalnej świadczy w pozytywny sposób o jego właściwościach osobistych, co winno skutkować rozważeniem wymierzenia mu kar jednostkowych, które dają możliwość warunkowego zawieszenia ich wykonania, co Sąd uczynił w stosunku do pozostałych oskarżonych, tym bardziej że orzeczono wobec M. G. również karę grzywny;

2. w zakresie czynu 1:

a) na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. przez sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, skutkującą błędnym ustaleniem faktycznym, że M. G. założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą, która zajmowała się obrotem suszem tytoniowym, w sytuacji gdy ocena materiału dowodowego w świetle zasad nullum crimen sine lege, dostatecznej określoności prawa, jak również zasad prawa podatkowego i doświadczenia życiowego wskazuje, że oskarżony działał w usprawiedliwionym błędzie co do karalności (art. 10 § 4 k.k.s. i art. 30 k.k.), gdyż nie można stawiać mu zarzutu, że mógł on w 2013 r. należycie rozpoznać treść normy prawnej i tym samym stwierdzić, czy sprowadzany przez niego tytoń stanowił wyrób akcyzowy, a tym samym że jego działalność jest nielegalna i może być traktowana jako zorganizowana grupa przestępcza;

b) na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. przez sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego odmowę waloru wiarygodności wyjaśnieniom M. G. i zeznaniom A. Z. w zakresie współdziałania z M. G. oskarżonego S. K. (1) wyłącznie jako jego równorzędnego współnika i uznanie wiarygodności wyjaśnień S. K. (1), J. K. w tym zakresie, skutkującą błędnym ustaleniem faktycznym, że to M. G. założył i kierował działalnością grupy przestępczej, w sytuacji gdy z konsekwentnych wyjaśnień M. G., popartych zeznaniami świadka A. Z. wynika, że role M. G. i S. K. (1) były równorzędne;

Wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku przez wyeliminowanie z opisu obu czynów, przypisanych oskarżonemu M. G., okresu od stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r., z uwagi na działanie w tym okresie przez oskarżonego w usprawiedliwionym błędzie co do karalności. W przypadku uznania przez Sąd, że błąd był nieusprawiedliwiony, o nadzwyczajne złagodzenie wymierzonej mu kary i rozważenie możliwości warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Apelację w całości na korzyść oskarżonego **R. N.** wniósł także jego obrońca adw. T. R..

Zarzucił orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na przyjęciu wbrew zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu sprawstwa i winy oskarżonego co do zarzucanych mu czynów zabronionych, w szczególności w zakresie znamion strony podmiotowej obu czynów;

2. naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie zasady domniemania niewinności i rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

Zażądał zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od stawianych mu zarzutów, ewentualnie - uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Adwokat **L. C.** – drugi z obrońców oskarżonego **M. G.** – także apelował od wyroku. Zaskarżył go w części dotyczącej oskarżonego M. G. tj. w punkcie I, II, III, wyroku.

Zarzucił orzeczeniu:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zebranego w niniejszym postępowaniu, a konsekwencją powyższego zarzutu jest błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na uznaniu, że oskarżony M. G. sprowadzał na terytorium Polski towar akcyzowy w postaci „suszu tytoniowego”;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że: „oskarżeni dopuścili się popełnienia czynów bezprawnych, zabronionych przez ustawę w chwili ich popełnienia, o społecznej szkodliwości wyższej niż znikoma, umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, a w odniesieniu do czynu z art. 54 § 1 k.k.s. również kierunkowym, w sytuacji gdy w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. według treści art. 99a ust. 1 ustawy z 6 grudnia 2008r. o podatku akcyzowym obowiązkiem akcyzy objęty był susz tytoniowy definiowany następująco "za susz tytoniowy uznaje się suchy tytoń niebędący jeszcze wyrobem tytoniowym", które to określenie "suchy tytoń" nie było wystarczająco precyzyjne i jednoznaczne by w sposób zupełny i kompletny definiować znamię czynu zabronionego z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 99a ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 1 k.k.s nullum crimen (nulla contraventio) sine lege stricta;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na uznaniu, że: Ustawodawca zmieniając przepis art. 99a ust. 1 u.p.a z dniem 1 stycznia 2014 r, w ocenie Sądu jedynie doprecyzował go w ten sposób, by podatnik nie próbował omijać obowiązku uiszczenia podatku akcyzowego (...) poprzez oferowanie do sprzedaży liści tytoniu bezpośrednio po zerwaniu ich z krzaka w sposób pozwalający zachować wilgotność żywej rośliny (...);

IV. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść polegający na wadliwym ustaleniu, że wobec wszystkich transakcji wewnątrzspółnotowego nabycia wyrobów akcyzowych w postaci suszu tytoniowego przypisanych M. G. w punkcie II sentencji zaskarżonego wyroku powstał obowiązek uiszczenia akcyzy, w sytuacji gdy w myśl art. 9b ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. w przypadku suszu tytoniowego przedmiotem opodatkowania akcyzą jest nabycie wewnątrzspółnotowe suszu tytoniowego przez inny podmiot niż podmiot prowadzący skład podatkowy lub pośredniczący podmiot tytoniowy, zaś oskarżony M. G. pismem z dnia 4 stycznia 2013 r. powiadomił Naczelnika Urzędu Celnego w Z. o zamiarze prowadzenia działalności w charakterze pośredniczącego podmiotu tytoniowego pod firmą (...) M. G. w zakresie sprzedaży suszu tytoniowego na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy o podatku akcyzowym;

V. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść polegający na wadliwym ustaleniu, że czyn oskarżonego M. G. wypełnia znamiona przestępstwa z art. 63 § 2 k.k.s. polegającego na sprowadzeniu na terytorium kraju wyrobów akcyzowych w postaci suszu tytoniowego bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy, w sytuacji gdy w myśl art. 9b ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. w przypadku suszu tytoniowego przedmiotem opodatkowania akcyzą jest nabycie wewnątrzspółnotowe suszu tytoniowego przez inny podmiot niż podmiot prowadzący skład podatkowy lub pośredniczący podmiot tytoniowy, zaś pojęcie nabycia rozumiane na gruncie prawa cywilnego oznacza objęcie w posiadanie, co miało miejsce w dacie dostarczenia towaru przez przewoźnika, zatem moment powstania obowiązku akcyzowego pojawiał się już po sprowadzeniu towaru na terytorium RP i nie było prawnego obowiązku oznaczenia towaru przed jego sprowadzeniem znakami akcyzy;

VI. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zebranego w niniejszym postępowaniu, w sytuacji gdy na podstawie materiału dowodowego sprawy w żaden sposób nie można ustalić, by współdziałanie M. G. z pozostałymi oskarżonymi w sprawie oraz świadkami M. M. i S. F. wypełniało ustawowe znamiona czynu zabronionego typizowanego w art. 258 k.k.;

VII. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zebranego w niniejszym postępowaniu, w sytuacji gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, przeprowadzona z uwzględnieniem wszystkich dowodów prowadzi do wniosku, że S. K. (1) był pełnoprawnym współnikiem M. G. (konsekwencją zarzutów z punktu VI i VII petitum apelacji jest błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że M. G. założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą);

VIII. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 389 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez obejście zakazu wykorzystania zeznań oskarżonego J. K., złożonych w toku jego przesłuchania w charakterze świadka w dniu 30 grudnia 2014 roku, poprzez przepisanie ich treści (k. 299-304) do protokołu jego przesłuchania w charakterze podejrzanego w dniu 5 lutego 2014 roku (k. 334-347), odczytanego następnie w trakcie rozprawy w dniu 10 grudnia 2015 roku i poczynienie w oparciu o zeznania J. K. złożone w charakterze świadka ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie,

IX. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 202 § 1 k.p.k. oraz art. 79 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k., polegającą na zaniechaniu przeprowadzenia opinii biegłych psychiatrów i psychologa na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oraz zdolności do czynienia spostrzeżeń i ich odtwarzania przez oskarżonego J. K., a w konsekwencji przeprowadzenie niniejszego postępowania bez zagwarantowania oskarżonemu obrońcy z urzędu.

Zażądał zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od obu zarzuconych mu czynów bądź uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z kolei trzeci z obrońców oskarżonego **M. G.** – adw. G. Ł. – zaskarżył wyrok w części pkt I i II na korzyść tego oskarżonego.

Orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę art. 54 § 1 k.k.s. i art. 63 § 2 k.k.s. poprzez przyjęcie, że przy przypisanym oskarżonemu nabyciu wewnątrzspółnotowym wyrobów akcyzowych ciążył na oskarżonym obowiązek złożenia deklaracji dla podatku akcyzowego, zapłaty akcyzy, działania w warunkach procedury zawieszenia poboru akcyzy i oznaczenia wyrobów znakami skarbowymi akcyzy, podczas gdy obowiązki te nie dotyczyły oskarżonego ani jego zachowań (czynu), posiadał on bowiem status zarejestrowanego w organach podatkowych pośredniczącego podmiotu tytoniowego,

2. obrazę art. 167 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez niepozyskanie dowodu z treści zeznań prowadzącego szkolenie w dniu 17 grudnia 2012 r. w imieniu (...) pt. „Obrót wyrobami tytoniowymi i suszem tytoniowym - zmiany w przepisach od 1.01.2013 r.” - na okoliczność jego twierdzeń o zakresie pojęcia suszu tytoniowego, przy jednoczesnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że oskarżonemu znane było, iż pozyskiwane przezeń później w 2013 r. towary suszem tytoniowym są, podczas gdy na rzeczonym szkoleniu prowadzący przekazał uczestnikom informacje, że towary takie nie są suszem tytoniowym ze względu na brak wymaganej wilgotności, co ma znaczenie z punktu widzenia przypisywanej w wyroku oskarżonemu świadomości bezprawności jego czynu,

3. obrazę art. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez uznanie, że sprowadzany przez oskarżonego z Bułgarii tytoń był suszem tytoniowym, podczas gdy wedle zeznań świadków uczestniczących w zakupach towaru był to tytoń nieprzetworzony, surowy, przez co ocena Sądu Okręgowego ma charakter dowolny i jako taka wykracza poza granice swobodnej oceny dowodów,

4. obrazę art. 258 § 3 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony kierował grupą mającą na celu popełnianie przestępstw skarbowych z art. 54 § 1 k.k.s., art. 63 § 2 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. poprzez przywożenie na terytorium kraju wyrobów akcyzowych - suszu tytoniowego bez ich oznaczenia znakami akcyzy, zbywanie tych wyrobów i uchylanie się od

opodatkowania (nieskładanie deklaracji i niepłacenie podatku akcyzowego), podczas gdy z powodu tego, że oskarżony nie dopuścił się wskazanych mu przestępstw skarbowych, nie dopuścił się również nich ktokolwiek inny ze wskazanych w zarzucie, realizacja znamion tego przestępstwa nie miała miejsca.

Zażądał zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. G. od popełnienia przestępstwa i przestępstwa skarbowego z pkt 1 i 2.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Żądania apelacji obrońców adw. C., adw. G. oraz adw. R., mimo skrupulatnie prowadzonego postępowania pierwszoinstancyjnego, okazały się być zasadne w części postulującej uchylenie zaskarżonego wyroku.

Na wstępie zaznaczyć należy, że zgodnie z treścią art. 436 k.p.k. sąd może ograniczyć rozpoznanie środka odwoławczego tylko do poszczególnych uchybień, podniesionych przez stronę lub podlegających uwzględnieniu z urzędu, jeżeli rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania. W świetle normy wynikającej z przywołanego przepisu oraz ze względów szerzej opisanych dalej uzasadnienie zogniskuje się w przeważającej mierze na nieustalonych dotąd okolicznościach mających pierwszorzędne znaczenie dla próby przypisania oskarżonym odpowiedzialności za zarzucane im czyny.

Odnosząc się do zarzutów błędnego ustalenia stanu faktycznego Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje – jakkolwiek niewystarczające dla skutecznego przypisania oskarżonym zarzucanych czynów – ustalenia poczynione w tym zakresie w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, za wyjątkiem stwierdzenia, że oskarżeni działali w zorganizowanej grupie przestępczej. Relacje łączące członków grupy nie wskazywały na ich hierarchiczne podporządkowanie ani M. G., ani S. K. (1), jakkolwiek wymienieni mieli największy udział w badanym procederze. Inicjatorem i pionierem rzeczywiście był M. G., jednakże nie wytworzył on wewnątrz grupy oskarżonych hierarchii. Sąd Apelacyjny nie dostrzegł dowodów wskazujących na powiązania pomiędzy członkami grupy opierającymi się na uzależnieniu od części z nich. M. G. wprawdzie koordynował sposób rejestracji działalności pozostałych oskarżonych, jednakże ostatecznie to oni fikcyjnie zakładali firmy, dokonywali przelewów na rzecz bułgarskiego dostawcy surowca tytoniowego oraz otrzymywali za to po 1.500 zł. Wyrażenie woli zakończenia działalności nie wiązało się dla żadnego z oskarżonych z jakimikolwiek konsekwencjami.

Również Sąd Apelacyjny nie dał wiary przyjętej przez M. G. linii obrony o jego nieświadomości, co do ewentualnego powodowania uszczuplenia podatkowego. W pierwszej kolejności wskazać należy, że skoro M. G. miał być przeświadczony o niepovstawaniu w wyniku jego kontaktów z bułgarskim dostawcą tytoniu obowiązku podatkowego, żadnego uzasadnienia nie miałyby jego rejestracja jako pośredniczącego podmiotu tytoniowego. W toku kontroli skarbowej oskarżony nie przyznał, by handlował wyrobami akcyzowymi. Pozostaje zatem postawić retoryczne pytanie – w jakim celu dokonał rejestracji? Jedynym logicznym wytłumaczeniem postępowania oskarżonego jest stwierdzenie, że przedstawiana od ostatniego kwartału 2013 roku wersja o nabywaniu mokrych liści tytoniu prawdopodobnie wykształciła się już po wszczęciu kontroli skarbowej. Poza tym, oskarżony wystawiał faktury, na których znajdują się pieczętki z napisem „Francja” (nie sposób racjonalnie przyjąć, by francuski podmiot gospodarczy posługiwał się pieczętką z oznaczeniem swojego kraju w języku polskim). Wyjaśnienia oskarżonego M. G. miały na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej. Są jednak sprzeczne lub nielogiczne chociażby wobec przywołanych okoliczności. Oskarżony zarówno w powiadomieniu o zamiarze prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie sprzedaży suszu tytoniowego, jak i podczas kontroli w dniu 2 września 2013 r. posługiwał się sformułowaniem „susz tytoniowego”, nie wskazując, iż nabywał tytoń „mokry”, nie kwestionował zapisów notatki, ani protokołu. Nadto często zmieniał magazyny, nie zgłosił organom ścigania kradzieży tytoniu o znacznej wartości ponad 100.000 zł składowanego w hali przy ul. (...) w Ż.. Słusznie wskazał Sąd I instancji, iż gdyby oskarżony był przeświadczony o legalności działania, nie wykorzystywałby J. K. i S. K. (2) do zakupów suszu tytoniowego „na własną firmę” płacąc za niewymagające wysiłku czynności – wpłaty pieniędzy w banku i dokonywanie przelewu – znaczne kwoty rzędu 1.500 zł. Poza tym, wezwany na rozprawę apelacyjną w dniu 28 marca 2019 roku świadek R. A., prowadzący w 2012

roku szkolenie również dla M. G. w związku z nowelizacją podatku akcyzowego obowiązującą od stycznia 2013 roku, wyjaśnił, że w tamtym okresie – o ile w trakcie szkolenia padło takie pytanie – jako prowadzący szkolenie nie mógł jednoznacznie przesądzić, czy nabywanie mokrego surowca tytoniowego będzie rodziło obowiązek podatkowy, opierał się na wykładni literalnej. Zatem M. G. co najmniej musiał liczyć się z ewentualną koniecznością regulacji należności publicznoprawnej, a swoim zachowaniem wpływał na pozostałych oskarżonych, którzy zdawali sobie sprawę, że zachowanie tajemnicy przedsięwzięcia chroni ich nie tylko przed niepożądaną konkurencją.

Stosownie do art. 65 § 1 k.k.s. kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przynosi wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63, art. 64 lub art. 73 lub pomaga w ich zbyciu albo te wyroby akcyzowe przyjmuje lub pomaga w ich ukryciu, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie. Zatem drugi najistotniejszy z zarzutów postawionych oskarżonym opiera się na przyjęciu, że oskarżeni swoim zachowaniem wypełnili znamię czasownikowe przestępstwa skarbowego obracając wyrobem akcyzowym. Sąd Apelacyjny nie podziela jednak stanowiska wyrażonego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż wyroby, którymi na przestrzeni 2013 roku oskarżeni niewątpliwie handlowali, miały przymiot akcyzowych. Podstawą takiej argumentacji jest wadliwa konstrukcja normy zawartej w art. 99a ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym.

W ówczesnym brzmieniu art. 99a ust. 1 u. p. a. za susz tytoniowy uznawało się suchy tytoń niebędący jeszcze wyrobem tytoniowym. Ustawodawca regulując rynek obrotu surowcami służącymi do wyrobu produktów tytoniowych nie zawarł w żadnym akcie prawnym definicji legalnej „suzu tytoniowego”. Tymczasem brak definicji legalnej wobec tak szeroko zakreślonego zbioru desygnatów prowadził do absurdalnych wniosków, gdzie – zgodnie z wykładnią literalną – nawet sprzedaż krzewu tytoniowego z suchymi nań liśćmi winna być traktowana jako obrót wyrobem akcyzowym. Brak wskazania granicznego stopnia wilgotności lub granicznej chwili procesu produkcyjnego prowadził do konstatacji, że do pojęcia suszu tytoniowego nie kwalifikowały się jedynie mokre liście (suche pozostające na krzewie były już desygntatem suszu tytoniowego) oraz już przetworzone. Oczywiście nie tak absurdalny cel przyświecał w trakcie prac nad wprowadzeniem art. 99a u.p.a. Część orzecznictwa sądowo-administracyjnego wskazywała na konieczność zastosowania wykładni funkcjonalnej, celowościowej lub analizowania procesu przetwarzania i ustalenia czy postać suszu stanowi podstawę opodatkowania. Sąd w składzie rozpoznającym apelacje uznał jednakże, że w analizowanym okresie przepis ten nie mógł być stosowany w ogóle ze względu na jego niedookreśloność. Odwoływanie się do wykładni pozajęzykowej na gruncie materialnego prawa podatkowego oraz prawa karnego skarbowego w zasadzie dopuszczalne jest jedynie w sytuacji, gdy odczytanie normy zawartej w przepisie prowadzi do wąsko zakreślonych rozbieżności, przy czym żadna z nich nie powoduje, że przeciętnie wykształcony adresat normy nie mógłby bez zdobywania wiedzy prawniczej odczytać jej sensu. Z drugiej strony norma ta musi być na tyle konkretna, by bez nadmiernych wątpliwości wykładającego ją pozwalała na wyznaczenie granic stosowania. Poza tym, nawet cedując na obracającego wyrobem akcyzowym obowiązek ustalenia, w jakim etapie procesu przetwarzania znajduje się surowiec tytoniowy, a więc czy nie należy go już traktować jako susz tytoniowy, a może i wyrób tytoniowy, ustawodawca winien wskazać konkretne kwantyfikatory szeregujące przedmiot ustaleń. Ustawodawca nie dał wskazówki, czy przykładowy liść tytoniu o wilgotności 14% jest już suszem, a 15% suszem już nie jest. Jak pokazuje niniejsza sprawa, takie ustalenie ma kolosalne znaczenie nie tylko dla dochodów Państwa z tytułu podatku akcyzowego, ale przede wszystkim dla odpowiedzialności karnoskarbowej obywateli.

Na przestrzeni 2013 roku art. 99a ust. 1 u.p.a. nie posiadał wyżej wskazanych elementów i tym samym nie generował obowiązku podatkowego, w ślad za czym nie powstawało zobowiązanie podatkowe. Tak daleko idący wniosek wynika z faktu, że naturalnie podmioty uczestniczące w handlu krajowym wyszukują nisz rynkowych, które mogą również wynikać z nieszczelnej legislacji. Jednakże nie jest rzeczą tych podmiotów dociekanie rzeczywistej intencji przyświecającej ustawodawcy przy tworzeniu systemu prawa podatkowego. Powyższe niewątpliwie prowadziłyby do cedowania z państwa na obywateli odpowiedzialności za wprowadzanie do obrotu wadliwych aktów normatywnych, przy czym obywatele ze względów oczywistych nie są wyposażeni w narzędzia pozwalające na każdym kroku swej działalności badać intencje ustawodawcy.

Marginalnie należy wskazać, że powyższe rozważania pozostają w obszarze kognicji sądu karnego, stosownie do art. 8 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s. W niniejszej sprawie ustalenie, czy doszło do powstania zobowiązania podatkowego, wynika z dyspozycji przepisu zaktualizowanej wobec określonego zachowania adresata normy. Innymi słowy, ewentualnie wydana przez organ podatkowy decyzja w przedmiocie zobowiązania podatkowego czy też zapadły w toku postępowania karnego wyrok mają charakter deklaratoryjny. Ani pierwsze, ani drugie orzeczenie nie należą do konstytutywnych – tworzących, a nie potwierdzających stan prawny. W chwili obecnej analizowana kwestia jest zagadnieniem prawnym. Skoro tak, Sąd Apelacyjny jest kompetentny do czynienia powyższych uwag.

W konsekwencji, skoro wewnątrzspółnotowe nabycie surowca tytoniowego nabywanego w 2013 roku nie rodziło obowiązku podatkowego i tym samym nie generowało należności publicznoprawnej, nie sposób aprobować kwalifikacji prawnej opierającej się na art. 54 § 1 k.k.s. oraz art. 65 § 1 k.k.s. wobec 2013 roku. W obliczu głębokiego przeświadczenia oskarżonych o nielegalności ich przedsięwzięcia przypisać im można w tym okresie co najwyżej usiłowanie uchylania się od obowiązku podatkowego (art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 21 § 3 k.k.s.). Jednakże materiał dowodowy jednoznacznie dowodzi, że już po nowelizacji art. 99a ust. 1 u.p.a. (zmiana weszła w życie dnia 1 stycznia 2014 roku) M. G. kontynuował proceder wewnątrzspółnotowego nabywania tytoniu. Bez znaczenia dla sprawy pozostaje, iż w tym okresie toczyła się wobec niego kontrola skarbowa – sam fakt prowadzenia kontroli dowodzi jedynie badania działalności gospodarczej pod kątem zgodności z przepisami podatkowymi. Inaczej przedstawia się jednak aspekt zbywania suszu tytoniowego po 1 stycznia 2014 roku.

Ustawodawca zauważając problemy procesu wykładni ówczesnego art. 99a ust. 1 u.p.a. zmienił jego treść i odtąd za susz tytoniowy uznaje się, bez względu na wilgotność, tytoń, który nie jest połączony z żywą rośliną i nie jest jeszcze wyrobem tytoniowym. Dopiero ta definicja legalna pozwala skutecznie określić granice powstania obowiązku podatkowego. Choćby oskarżony przewoził liście tytoniu w plastikowych workach z wodą, od momentu odłączenia tychże liści od krzewów tytoniowych w Bułgarii stanowiły one susz tytoniowy. Przy czym skrupulatnie ustalone przez Sąd I instancji przesłanki świadczące o wątpliwościach oskarżonego co do legalności jego działalności pozwalają na ustalenie, że już od dnia 1 stycznia 2014 roku M. G. nabywał wewnątrzspółnotowo susz tytoniowy w rozumieniu art. 99a ust. 1 u.p.a.

Jak zostało ustalone w toku sprawy, oskarżony zarejestrował się jako pośredniczący podmiot tytoniowy i stąd w jego przypadku samo nabycie suszu tytoniowego nie rodziło obowiązku podatkowego (akcyza jest podatkiem pośrednim). W okolicznościach niniejszej sprawy, wobec niewątpliwie fikcyjnego charakteru faktur VAT wystawianych jako dowód rzekomej sprzedaży suszu tytoniowego do Francji, niezbędnym dla ustalenia odpowiedzialności karnoskarbowej jest przynajmniej przybliżone ustalenie kiedy i ile suszu tytoniowego zostało sprzedane lub zużyte po dniu 1 stycznia 2014 roku. Przy czym ustalenia te muszą pozostawać w korelacji z art. 9b ust. 1 u.p.a. stanowiącego, że w przypadku suszu tytoniowego przedmiotem opodatkowania akcyzą jest (pkt 2) sprzedaż suszu tytoniowego innemu podmiotowi niż podmiot prowadzący skład podatkowy lub pośredniczący podmiot tytoniowy; (pkt 4) zużycie suszu tytoniowego przez pośredniczący podmiot tytoniowy. Samo nabycie wewnątrzspółnotowe wobec statusu pośredniczącego podmiotu tytoniowego M. G. nie pozwala jeszcze określić odkąd był on zobowiązany do regulacji akcyzy. Powyższe wynika z art. 11a pkt 2 i 3, który stanowi, że w przypadku suszu tytoniowego obowiązek podatkowy powstaje z dniem wydania suszu tytoniowego w przypadku dokonania jego sprzedaży lub zużycia suszu tytoniowego.

Tymczasem kontrolowane orzeczenie, choć skrupulatne i obszernie uzasadniające motywy wyroku, nie daje odpowiedzi na kluczowe pytanie o wysokość zubożenia dochodów publicznoprawnych Państwa. Aby to uczynić niezbędnym jest przeniesienie ciężaru dowodowego na wyjaśnienie podniesionych wyżej kwestii. Samo nabycie wewnątrzspółnotowe w korelacji z fikcyjnie wystawianymi fakturami jest o tyle istotne, że pozwala przypuszczać niemal z pewnością, iż oskarżeni wprowadzali na rynek susz tytoniowy pomijając przy tym uiszczenie akcyzy. Jednakże w niniejszej sprawie obowiązek uiszczenia akcyzy powstawał w chwili sprzedaży suszu tytoniowego, a nie w chwili nabycia go przez oskarżonych. Pozostaje jednak wątpliwość, w jakiej ilości zbycie suszu miało miejsce w 2014 roku, kiedy ustawodawca wprowadził pożądane zmiany do ustawy o podatku akcyzowym. Te okoliczności stanowią istotę badanego zagadnienia i muszą być przeprowadzone w toku postępowania pierwszo-instancyjnego.

Z kolei za uchyleniem wyroku również w stosunku do oskarżonych nieapelujących przemawia treść art. 435 k.p.k., gdzie wskazuje się, że sąd odwoławczy uchyla lub zmienia orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wnieśli środka odwoławczego, jeżeli je uchylili lub zmienił na rzecz współoskarżonego, którego środek odwoławczy dotyczył, gdy te same względy przemawiają za uchyleniem lub zmianą na rzecz tamtych. Stwierdzenie braku obowiązku podatkowego z tytułu wewnątrzwspólnotowego nabycia surowca tytoniowego w 2013 roku oraz konieczność ustalenia, jakie ilości suszu tytoniowego zostały sprzedane w 2014 roku niewątpliwie wpływają na kwalifikację prawną czynu.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Sławomir Siwierski Marek Kordowiecki Przemysław Grajzer